

„Onzekerheid is het kenmerk van ons werk daar. Je weet nooit welk gevaar om de volgende bocht op de loer ligt.” Het incident bij Novi-Travnik in Bosnië, waarbij negen Nederlandse militairen gewond raakten en één Deen werd gedood, onderstreept de juistheid van deze opmerking van luitenant-kolonel Paul Schipper, de commandant van het Nederlands-Belgische transportbataljon.

De overste grijpt een kort verlof aan om een lans te breken voor zijn mannen. „Ik sta hier, omdat mijn mensen zich verlaten voelen. In de steek gelaten door de media, die te weinig aandacht besteden aan het moeilijke en gevaarlijke werk van het bataljon.” Om zijn woorden te illustreren draait Schipper een eigengemaakte video: witte vrachtwagens op kapotte wegen, veel stof, vernielde huizen bedelende mensen. Ineens zoemt de camera in op zojuist beschoten en getroffen Nederlandse blauwhelmen die kruennend op een brancard liggen. Schipper, enigszins cynisch: „Begrijpt u nu waarom mijn mannen, als ze een vliegtuig

zien overkomen, zeggen ‘Daar gaan die jongens van de luchtmacht weer voor wie de pers wel belangstelling heeft?’”

Het transportbataljon is nu een vol jaar in ex-Joegoslavië aan het werk. In die tijd hebben de tientonnars 5,4 miljoen kilometers afgelegd, waarin 85 ongevallen geteerd werden. „Eén ongeval per 63.000 kilometer, niet slecht in een oorlogsgebied. Ik ken eenheden in Nederland die blij zouden zijn met dergelijke cijfers”, zegt Schipper niet zonder trots. Het leven ter plekke omschrijft de besnorde overste als „redelijk spannend”. „Het kan soms

vijf maanden ergens rustig zijn en dan ineens wordt er geschoten. En waar gisteren lustig werd geknald, is het morgen doodstil. De situatie varieert van *Bosnian quiet* (het eufemisme waarmee bedoeld wordt dat er altijd wel ergens geweerschoten klinken- red.) tot een complete oorlog. Zo ging het ook bij het incident: het eerste kon-voor passeerde probleemloos en het tweede verzelde midden in een spervuur.”

De regelmatig hoorbare kritiek dat de hulpgoederen grotendeels in handen komen van de strijdende partijen, wordt door Schipper niet gedeeld. „Het is waar dat onze losplaats vaak tevens het hoofdkwartier is van de plaatselijke gevechtsgroep. Maar daar zijn ze wel het beste op de hoogte van de omstandigheden en weten waar de mensen zitten. Wel komen de soldaten het eerst aan de beurt, want overal geldt de regel

‘een hongerige soldaat kan niet vechten’. Maar iedereen is zo’n beetje betrokken bij de burgeroorlog; een gezin met zonen en echtgenoot onder de wapenen krijgt heus wel z’n deel van de hulpgoederen.”

Dat de situatie nu verre van ideaal is, erkent ook Schipper. Hoe het beter moet? „Als je me diep in mijn hart kijkt, zeg ik: maak van die voedselhulp een volledig militaire operatie. Uniformen en wapens dwingen respect af. Dat maakt het voor ons makkelijker te opereren én we zijn beter beschermd.”

Volgens luitenant-kolonel Schipper voelen de leden van het Nederlands-Belgische transportbataljon zich in de steek gelaten door de media.

